

ning; thi jeg skal ret strax vise, at det, den ærede Drdsfører har antydet, var aldeles ugjørligt for Diebliffet. Hvad for det Første angaaer den Bekjendtgjørelse, som er emaneret fra Finantsministeriet under 1ste September d. A., saa afgiver den med Hensyn til nærværende Sag slet intet Sammenligningspunkt. Forholdet er netop med de toldbare Vare saaledes, at der ikke ved Finantsministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste September d. A. er tilfugtet at indrømme Toldgodtgjørelse; thi det staaer allerede i de gjældende Anordninger og seneft i Placaten af 12te Mai 1841, at naar stempelpflichtige Varer udføres, erholde Vedkommende den erlagte Told i Godtgjørelse, imod at der udføres en vis Qvantitet, og at der erlægges den bestemte Transittold. Nu indeholder Finantsministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste September d. A. slet ikke andet, end at den tillader de Handlende — istedetfor formelig at udføre Varerne, til Exempel her fra Kjøbenhavn i en Baad udfklareret til Sverrig, hvilket kun vilde have til Følge, at Baaden, efterat have gjort en lille Svingom i Drefund, kom tilbage og erlagde den Told, som nu skal erlægges, og hvilket jo aabenbart vilde være en for Handelsstanden bebyrdende og for Statskassen aldeles ligegyldig Trafik — at føre deres Varer, som vare forsynede med Stempel, ud paa Toldboden og erholde Forffjellen i Afgiftserlæggelsen. Dette er en Foranstaltning, som er meget simpel og stemmer ganske med Toldforholdene; men Sagen lader sig derimod med Hensyn til de konsumtionspflichtige Varer paa ingen Maade ordne saaledes. Den ærede Drdsfører syntes at antage, at det simpelt væk skulde kunne ske ved, at man enten legaliserede Afgangen til at erholde Consumtionsafgiften godtgjort fuldstændigere, eller ved at tillade, at der betaltes Consumtionsgodtgjørelse af alle konsumtionspflichtige Varer, som den 7de October endnu ikke vare fortærede, eller ogsaa ved, at man aldeles forhindrede Saadant. Hvad nu det sidste angaaer, saa vilde det jo vistnok virkelig have været

lettest fra Emanationen af den foreløbige Lov at nægte udbetalt Consumtionsgodtgjørelse for konsumtionspflichtige Varer, og dette havde ogsaa været det for Statskassen aabenbart Fordeelsagtigste; men det vilde vistnok ikke være nogen plausibel Bet at følge. Thi, foruden at der i og for sig er noget Uværdigt fra Statens Side i, ved en Anordning vedkommende det indirecte Skattevæsen at give en saadan Bestemmelse blot for at forebygge, at denne Anordning ikke skal eluderes, maa det bemærkes, at man derved vilde have rammet ikke blot dem, som i en utilbørlig Grad have benyttet sig af de gjældende Regler om Consumtionsgodtgjørelse, til Ex. de Brænderier, som havde Slagteqvæg staaende paa Stald, men ogsaa Andre. Den ærede Drdsfører har meent, at man saa kunde have fulgt netop den modsatte Bet og have legaliseret Godtgjørelsesvæsenet; men dertil maa jeg bemærke, at der i saa Henseende ikke behøvedes at staaes ind paa nogen ny Bet; thi det stod jo allerede i de gjældende Consumtions-Anordninger, og saa længe der ikke deri var skeet nogen Forandring ved den foreløbige Lov, fulgte det jo af sig selv, at Enhver, som inden 7de October udførte en konsumtionsbar Vare, erholdt Consumtionsgodtgjørelse, og der var jo dog virkelig ingen Anledning for Regjeringen til videre at opfordre Folk til at see at faae den engang erlagte Afgift godtgjort, eller til at lade Toldopsynet gaae omkring i Husene, for at anstille Undersøgelser, om der maatte findes konsumtionspflichtige Varer, og dernæst give Øvittering for Saadant til Bevist for Berettigelsen til at erholde Afgiften tilbagebetalt. Men den ærede Drdsfører feiler ogsaa, naar han antager, at enhver konsumtionspflichtig Vare, som den 7de October fandtes ufortåret i Kjøbstaden, virkelig var værdig til at erholde den erlagte Consumtionsafgift tilbagebetalt, fordi det kun skulde være Consumtions-Anordningens Bestemmelse, at ramme saadanne Varer, naar de fortæres i Kjøbstaden.